Fluwelen Waarheid

Het vervolg op “leven en vieren”

Eerste druk 2026

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

Deze roman is fictie op enige geschiedenis feiten na die worden genoemd. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp

als ik weer eens in de knoop zat.

Hoofdstuk een

Een maand of twee na het onverwachte succes op LeMans waar de twee LMP2 auto's van Manon, gesponsord door Lego, de overwinning in hun klasse behaalden, wordt het langzamerhand weer stil.
Na vele artikelen, interviews en tv optredens in Europa en Amerika, de meesten gedaan door de rijders en/of Jan Lammers, worden de pijlen weer gericht op de Formule 1.
Jan Lammers heeft na een goed gesprek met Robert, Manon en de algemene directeur van Lego besloten zijn contact te verlengen om voor volgend jaar weer een competatieve auto aan de start te brengen. Iets waar het bedrijf van Robert en Manon volledig achter staat. Na zo'n succes kun je niet in de anonimiteit verdwijnen, na dit succes hoor je er simpelweg bij en niet alleen voor één race.
Voor Manon is momenteel het moederschap een veel eisende taak, vaak dag en nacht. Maar ze doet het met liefde. Na Antoinette is de baby van Amy, Kai er nu ook bijgekomen.
Amy helpt nog een maand mee met de voedingen maar laat het daarna aan Manon over om zich weer op de studie te kunnen richten. Echt alleen staat Manon er niet voor. Bianca is op de achtergrond altijd bereikbaar voor vragen en tips.

Begin september rommelt het in het huis van Sanne en Manon, niet op een vervelende manier, maar er vindt een ombouw plaats. Robert heeft besloten het hele kantoor te vervangen met de meest moderne techniek en apparatuur wat inhoudt dat deze apparatuur veel minder plaats inneemt dan de ondertussen verouderde spullen. Hij heeft een

specialist ingeschakeld die volledig ‘carte blanche’ kreeg met het oog op de toekomst. Zijn eerste idee was om het in een ombouw van zijn boerderij te laten plaatsen, maar hij kreeg daarvoor geen vergunning. Wel heeft hij op korte afstand een kaal stukje grond weten te kopen waar hij een garage voor zijn splinternieuwe Bentley Cabriolet en de Porsche van Karen heeft laten plaatsen. Het ziet er van buiten uit als een doodgewoon kale opslagruimte en dat is nu net de bedoeling. Van binnen is het meer dan modern. Om de garage heen ligt een verstopte beveiliging nog voor je bij de deur bent. De muren en het dak geven de indruk van dun plaatstaal, de werkelijkheid is heel anders. Achter het laagje plaatstaal zijn versterkte muren geplaatst, die je zelfs met een flinke tractor niet kunt beschadigen. De vloer is vloeistofdicht en het licht is de meest moderne vorm van daglicht, die op iedere plek gelijk is. Er zijn geen schaduwen of donkere plekken. Dit is ontworpen door een specialistisch bureau die de plaatsing van iedere lamp apart berekend. De lucht in de garage wordt continu ververst en gedroogd en tussen de vijf graden en twintig graden, met een vochtigheid percentage van tien procent gehouden. Door dit systeem hebben de auto’s zo goed als niets te lijden wanneer ze in de garage staan.

De verbouwing geeft Manon weinig tot geen overlast omdat er niet gebroken hoeft te worden. Soms moet er een gat worden geboord maar dat is maar zelden. Tegenwoordig werkt er veel meer draadloos. Tevens wordt het dak in het kantoor onderhanden genomen dat hierdoor veel minder gevoelig is voor invloed van buitenaf en de draadloze verbindingen vrijwel storingsvrij werken, los van het feit of de frequentie waarop gewerkt wordt veel of weinig in gebruik is. De

hele klus is ruim binnen twee weken gedaan, inclusief de nieuwe dagverlichting die het werken aan de schermen minder vermoeiend maken. Omdat Robert vaak 's avonds werkt vanwege het tijdsverschil van een uur of zes met Washington (Nederland loopt voor) is het voor hem prettiger in kunst-daglicht te werken.

De situatie rond Karen is niet echt veranderd. Wat ze nog kan doet ze met volle inzet. Die inzet wordt door iedereen bewonderd en gewaardeerd. De oudste zoon, die in Amerika is achtergebleven, is na zijn studie met zijn grote liefde Sandy getrouwd en ze werken hard om een bestaan op te bouwen. De jongste twee die mee naar Nederland verhuisden, voelen zich echte Nederlanders. De jongste traint heel hard op het langebaan schaatsen en daarnaast ook op short track. Een combi die je steeds vaker in de schaatswereld tegenkomt. Hij heeft al een trainingscontract bij een grote ploeg te pakken waar ze hem verder klaarstomen voor het echte werk. Op de vraag of hij straks voor Amerika of Nederland gaat uitkomen, reageert hij verrast. Voor Amerika uitkomen? Waarom zou ik dat willen? Omdat ik daar geboren ben? Ik ben Nederlander en schaats voor Nederland, ook al is de competitie hier veel zwaarder dan in Amerika. Als ik de competitie niet aankan, heb ik niets in de schaatstop te zoeken. Niet in Amerika en zeker niet in Nederland. Hier zoeken ze toppers, geen veldvulling. Na deze verklaring is het duidelijk en wordt dit niet meer aan hem gevraagd. Hij schaatst voor Nederland, maar met een Engelstalige achternaam.

Bianca trekt haar jas aan om naar het schoolplein te lopen. Hoewel de

school maar iets meer dan een goede honderd meter ver is, is het toch te koud om zonder jas te gaan. Lilly en Marnix zitten in groep een en twee op de basisschool, waar het aan het eind van de schooldag best wel druk is met moeders en een enkele vader die hun kind, of meervoud, komen ophalen.
Zoals verwacht komt Lilly het eerst naar buiten rennen met een tekening in haar hand.
“Mama! Ik heb een tekening voor je gemaakt.” Waar Bianca dan verrast en enthousiast op reageert.
Een minuutje later komt Marnix ook naar buiten. Iets rustiger dan zijn zusje, maar altijd enthousiast.
Al kletsend tegen Bianca wat ze vandaag beleefd hebben, lopen ze naar huis om daar wat te drinken met een koekje. Els heeft een vlucht van Washington naar Schiphol en komt pas later op de avond thuis. Als verrassing mogen de kinderen dan kiezen wat ze eten vanavond. Sinds het bij Karen duidelijk is dat zij de moeder van Lilly is, wat een hersenbloeding tijdelijk uitveegde, zorgen Bianca en Els dat Lilly voldoende contact met ‘tante’ Karen heeft. Karen is door de hersenbloeding die vlak na de geboorte van Lilly optrad, eenzijdig verlamd en daarom is Lilly in het gezin van Els en Bianca opgenomen. Als ze minimaal achttien is, wordt er in overleg met Karen en Robert gekeken of het aan haar wordt verteld. Alleen als Lilly het merkt of te weten komt, anders blijft deze beslissing voor de kinderen geheim. Karen en Robert zijn blij dat “de meiden” zoals ze nog altijd genoemd worden, hun best doen om ze zoveel mogelijk bij Lilly te betrekken. Zelf voor een jong kind zorgen was en is nog steeds wel een te zware opgaaf voor Karen, die op deze manier toch van haar dochter kan genieten.

Manon is na het stoppen van haar officiële taken bij haar bedrijf full time moeder geworden van Antoinette en Kai, de zoon van Amy die het grootste deel van het jaar in Nederland woont. De rest van het jaar woont ze zeer tevreden in haar mooie appartement in Kuala Lumpur.
Ook Kai gaat net als Antoinette naar de basisschool die voor hen een stukje verder ligt. Omdat ze met zes en zeven jaar oud, nog iets te jong zijn om naar school te fietsen, brengt en haalt Manon ze met de auto. Haar BMW valt tegenwoordig niet mee zo op tussen de moeders. Er zijn er enkele die duurder rijden. Het dorp wordt steeds meer als een 'rijk' dorp gezien vanwege de instroom vanuit de Randstad. Jaarlijks worden er aanvragen gedaan voor het bouwen van vrijstaande huizen en/of villa's, er worden er slechts enkele gehonoreerd. Een tweede Wassenaar wordt door de inwoners niet op prijs gesteld. Dat Manon de eigenaar is van een globale onderneming is niet bekend in het dorp. Dat is een eis van haar. Ze wil als een gewone inwoner worden gezien en niet als een van de rijkste vrouwen ter wereld. Natuurlijk zijn er buiten ons clubje een aantal mensen die het weten, maar dat is op een hand te tellen en die zullen het zeker niet vertellen.

Sanne is nog steeds lerares op een middelbare school, waar ze na het kwijtraken van haar vliegbrevetten weer is komen werken en ze is daar gelukkig mee. Ze raakte in een psychose waardoor ze bijna anderhalf jaar spoorloos verdwenen was. Manon voelde zich weduwe na alle vruchteloze pogingen om te vinden waar ze gebleven was. Tot ze op een ochtend Manon belde en zei dat ze op Schiphol stond. Naast de blijdschap was Manon ook woedend dat ze zomaar verdwenen was, maar ze sprong in de auto om haar op te halen. Op Schiphol zag ze

haar staan en was alles vergeten tot Sanne zich omdraaide en zwanger bleek te zijn. Nu wist Manon helemaal niet meer wat ze voelde en moest doen, maar boosheid overheerste tot ze thuiskwamen en ze de volgende dag aan Sanne merkte dat ze er niet helemaal was. Ze dacht op momenten dat ze nog in Australië was, het land waar ze heen was gevlucht. Een bezoek aan de huisarts geeft aan dat ze nog gedeeltelijk in een psychose zit en meteen moet worden opgenomen. Manon had Sanne haar ouders, die vanwege het werk van Sanne haar vader het hele jaar in Kuala Lumpur wonen, op weg naar Schiphol al gebeld dat ze Sanne ging ophalen. Die waren alleen maar blij verrast dat ze nog leefde. Iedereen om ons heen ging daar niet van uit. Manon had zelf haar huis al opgeruimd en zo goed als alle spullen van Sanne op wat aandenkens na, weg gedaan.

Nadat Manon hoorde dat Sanne een mentale aandoening heeft en daardoor een psychose kreeg, was al haar woede weg. Dit kon ze haar niet verwijten. Deze mening gold voor iedereen in haar omgeving. Na de opname had Sanne nog af en toe een terugval maar sinds ze totaal op haar afgestelde medicatie krijgt heeft ze er eigenlijk geen last meer van. Wel is iemand met een psychische ziekte direct al zijn of haar vliegbrevetten kwijt. En daar had Sanne zo hard voor gewerkt en geleerd, maar helaas deze wetten gelden globaal. Ze mag nog wel autorijden maar uit veiligheid overwegingen doet ze dat maar mondjesmaat. Ze gebruikt veel liever haar scooter die ze na vele jaren eindelijk heeft ingeruild voor een nieuwe met alles er op en er aan. Zelfs Els die nu full-time piloot is, kreeg van Manon omdat ze toen nog geen autorijbewijs had, een nieuwe scooter om op haar werk te kunnen komen. Ze heeft deze scooter nog altijd en gebruikt die

regelmatig. Door de jaren heen is de kring gegroeid met de ouders en schoonouders van Els en Bianca, die regelmatig meegingen om de ouders van Sanne en Manon in Kuala Lumpur te bezoeken en regelmatig meerdaagse trips in Maleisië maakten. Ook zij raakten verslingerd aan het land, net als de rest.

Els leerde Emmy kennen toen ze samen op de brommer voor een stoplicht stonden. Emmy reed meteen weg nadat het licht op groen sprong. Helaas reed een auto met een flinke snelheid door rood en schepte Emmy frontaal. Omdat Els erbij was, zette ze gelijk haar scooter neer en rende op Emmy af, die zwaar gewond was. Ze bleef bij haar tot aan de operatie, omdat Emmy niet bewusteloos was en maar aan Els vroeg of ze bij haar bleef. Later kwam Willeke, de moeder van Emmy, in het ziekenhuis waarbij bleek dat het een introverte vrouw is zonder enig zelfvertrouwen. Vervolgens kreeg Els te horen dat Emmy als zeventienjarige er meer voor haar moeder is dan andersom. Els voelde zich gelijk verantwoordelijk voor deze twee. De genezing duurde bijna drie jaar met verschillende operaties. In deze tijd werden ze volledig in onze kring opgenomen en gingen ook mee op reizen naar Maleisië en zelfs naar Australië. De schoon/ouders van Els bekommeren zich om Willeke, die nu wat meer uit haar schulp komt en geniet van de steun die ze krijgt. Na de laatste operatie en de revalidatie kocht Manon een auto voor Emmy die ze helemaal zelf mocht uitzoeken. Het werd een Fiat 500 automaat met alles erop en eraan wat ze graag wilde. Tot een open dak aan toe. Alleen schrok ze van de totaalprijs en wilde alle accessoires van de bestellijst halen, maar daar wilde Manon niets van weten. Jij zoekt uit en ik betaal! De

kosten zijn voor mij, niet voor jou! Emmy parkeert haar auto voor de deur van hun huis en loopt naar binnen. Ze volgt op kosten bij het bedrijf van Manon een opleiding die ervoor zorgt dat ze daar dan ook een baan krijgt. Nadat Manon de afdeling duidelijk heeft gemaakt dat ze onder haar verantwoording valt en daarom regelmatig met haar en Sanne meegaat op reis gaat, heeft ze een speciale status. Wel is de afspraak dat ze het niet mag weten. Niet dat Emmy er überhaupt misbruik van zou maken, dat zit niet in haar karakter. Door haar omgang met ons en vooral Els is ze van Els gaan houden. Niet op een seksuele manier, want ze valt niet op vrouwen, maar op de persoon Els. Bianca haar vrouw heeft er geen enkel probleem mee, ook omdat ze weet dat Els haar grenzen goed in de gaten houdt. Maar als je Els en Emmy samen ziet, zou je zeggen dat ze stapelverliefd zijn. Dit is voor Emmy een grote geluksfactor in haar leven buiten alle anderen om. Voor Manon heeft Emmy een diepe bewondering en Manon is trots op haar zoals ze zich door alle operaties en tijdelijk gebruik van een rolstoel heen, haar optimisme en vrolijkheid heeft weten te behouden.

Eenmaal binnen schopt ze haar schoenen uit, hangt haar jas aan de van wilgenhout gemaakte kapstok en loopt de woonkamer in waar Willeke haar moeder op de bank zit. Met een ‘hoi mam’ geeft ze haar een kus op de wang en schrikt zich een ongeluk. Willeke beweegt zich niet en voelt koud aan. Ze voelt aan haar schouder waardoor Willeke opzij zakt met haar hoofd op de armsteun. Duidelijker dan dit kan niet. Even komt er iets van paniek op, die gelijk weer zakt. Ze is nu rustig en denkt na over welke stappen ze moet nemen. Als eerste belt ze 112 en legt de situatie uit die haar de raad geven zo snel mogelijk

met reanimatie te beginnen. Ze antwoord hierop dat haar moeder al koud is en waarschijnlijk uren geleden is overleden, dus reanimatie is hier volslagen nutteloos. De politie en een kleine ambulance zijn onderweg omdat volgens de wet een arts het overlijden moet vaststellen. De politie kijkt dan of er eventueel kwade opzet in het spel is. Dit is een normale handeling. Emmy zet vast de voordeur een stukje open voor degenen die eraan komen, en belt dan vervolgens met Els die ze niet aan de lijn krijgt omdat die momenteel terug naar Schiphol vliegt.

Als tweede belt ze Manon, die vrij snel opneemt. Emmy klinkt rustig terwijl ze aan Manon vertelt dat haar moeder is overleden en ze nu wacht op de politie en ambulance. Hier schrikt Manon van want Willeke was nog geen vijftig. Ze maakt de afspraak dat Emmy daar blijft tot haar moeder is opgehaald door een uitvaartcentrum. Manon kan niet weg vanwege de kinderen maar zegt duidelijk dat als ze beslissingen moet nemen en niet weet wat de beste is, ze zonder te wachten haar moet bellen. Op de vraag of ze een overlijdens-verzekering hebben heeft Emmy geen antwoord.

“Niet belangrijk” zegt Manon gelijk. “Ik neem alle kosten van de uitvaart van je over en je moeder krijgt de mooiste uitvaart zoals jij het wil. Als je moeder is opgehaald en je bent weer alleen, stap dan in de auto en kom hier heen. Je moet nu niet alleen zijn.”

Hierna belt Emmy met Bianca die hier ook van schrikt: “Zo jong nog!” Is haar reactie. Daarna belt ze met de ouders en schoonouders van Bianca en Els, die gelijk klaar staan om naar haar toe te komen, maar dat vindt ze niet nodig. De politie en de ambulance zijn ondertussen gearriveerd. Terwijl de arts haar moeder onderzoekt bespreekt de

politie de situatie, wat en hoe ze haar moeder heeft gevonden. Het valt de politie op hoe rustig Emmy is en zegt dat ook, zeker gezien haar nog jonge leeftijd. Hoe was de relatie tussen Emmy en haar moeder, of ze haar vandaag nog gesproken heeft en hoe ze was toen ze vanochtend naar haar werk ging. Op alle vragen geeft ze rustig en gedetailleerd antwoord en dat bevreemdt de agent. Emmy merkt dat op en biedt hem een stoel aan, terwijl de arts aan haar vraagt of ze een voorkeur voor een bepaald uitvaartcentrum heeft?

Als antwoord geeft ze dat hij degene mag bellen waar hij de beste ervaringen mee heeft. Even later zegt hij dat haar moeder binnen een uur wordt opgehaald. Hij pakt een deken van de bank en legt dat over Willeke heen. Met een 'sterkte met haar overlijden' vertrekt de arts weer. Aan tafel vertelt Emmy uitgebreid over de laatste jaren en hoe goed de relatie met haar moeder was en alle hulp die ze kregen van Els en Bianca en beide ouders. Als ze over Manon vertelt heeft de agent geen idee over wie ze het heeft.

"Een van de rijkste vrouwen ter wereld en die woont hier in ons dorp? Dat lijkt me sterk, eigenlijk is uw hele verhaal niet geloofwaardig." Hij kijkt haar aan alsof ze een crimineel is die ergens onderuit probeert te komen. Nu begint ze een beetje boos te worden.

"Ik geef eerlijk antwoord op uw vragen en omdat u haar niet kent denkt u dat ik lieg. Voor we verder gaan wil ik graag uw naam en dienstnummer."

Dit bevestigd het idee bij de agent dat het niet klopt en weigert het te geven waarop Emmy zachtjes lacht.

"U vindt het wel leuk zo te zien." Is zijn reactie.

"Luister beste man, Manon heeft advocaten die het hele Nederlandse

politiekorps niet kan betalen. Dus geef me wat ik vraag."
Nu voelt hij zich klem gezet en gaat stoer doen.
"Ik ben hier niet van onder de indruk." Is zijn reactie.
"Luister, zoek het bedrijf van der Wulp op. Ik neem aan dat die naam je wat zegt."
Wat blijkt? Nooit van gehoord! Dan wordt ze pas echt geïrriteerd en belt met Manon. Ze vertelt alles waarbij de agent knikt omdat ze eerlijk is maar niet verder komt omdat hij onnodig wantrouwend is en niemand buiten het dorp kent.
"Blijf rustig, hij wordt zo snel mogelijk gebeld door een hoge politie officier."
"Je hebt het gehoord?" Vraagt Emmy met sarcasme in haar stem.
"Ga maar door met je toneelspel, ik wacht wel."
Na een minuut of tien gaat zijn mobiel die hij opneemt met een houding van het zal wel.
Na enkele seconden begint zijn hoofd rood te worden. Hij stamelt enkel woorden als: "ja maar, ik dacht, en nog een paar halve woorden."
Binnen een minuut is het gesprek ten einde en is zijn baan als politieagent plotseling heel onzeker want vlak daarna belt zijn chef die hem nog eens op zijn donder geeft. Van stoere agent tot een hoopje ellende binnen twee minuten. Hij heeft zelfs tranen in zijn ogen.
"Ik neem aan dat alles nu duidelijk is?" Emmy kan geen medelijden opbrengen voor deze persoon. Met een benepen sorry staat hij op en druipt af. Lopen kun je het bijna niet noemen.
Even later wordt Willeke door de lijkwagen opgehaald.
Als die weg is belt ze met Manon die opneemt met de vraag: "En?" Het

wordt een vrolijk gesprek met regelmatig lachen, waarna ze het huis uitloopt en in de auto stapt op weg naar Manon die zodra Sanne thuis is, het in geuren en kleuren zal vertellen.
Onderweg wordt ze gebeld door de hoogste politie officier in deze regio om zijn excuus te maken. Zodra hij hoort dat ze rijdt vraagt hij of hij niet stoort. Absoluut niet, ik heb alles handsfree.
Ze bedankt hem hartelijk voor de genomen moeite, als voor zijn condoleance die haast vergeten is door alle commotie. Hij is blij als ze zegt dat ze geen klacht gaat indienen en vertrouwt op de afhandeling binnen het korps. Ook hij weet maar al te goed dat Manon contacten heeft tot en met de minister van Justitie en ervoor kan zorgen dat als de pers het weet, zijn hele korps in kwaad daglicht komt staan. Hij neemt op bijzonder vriendelijk wijze afscheid van Emmy, als ze nog wat te vragen of nodig heeft, kan ze hem altijd direct bellen.
Grinnikend na het gesprek weet ze zeker dat hij heeft opgehangen met een diepe zucht van opluchting. Zo komt ze ook bij Manon aan waar Sanne ondertussen ook is thuisgekomen. Ze verwachten een droevige Emmy maar die komt met een glimlach binnen. Door het gebeuren met de agent is het verlies van haar moeder naar de achtergrond gedrongen al weet Manon dat het maar tijdelijk is.
Ze ontvangt een sms van het uitvaartcentrum om telefonisch een afspraak te maken met een medewerker die langs komt om de uitvaart te bespreken. Manon geeft aan dat het op haar adres plaats vindt en dat ze alles wat ze wil, krijgt. De momenten dat ze het even niet weet, kan ze Manon of de medewerker om advies vragen. De kosten zullen ook voorbij komen, maar Manon stelt dat kosten niet van belang zijn
En daar zeker niet naar gekeken hoeft te worden. Emmy’s wil telt. De

volgende middag komt een mevrouw van het uitvaartcentrum langs om alles te bespreken. Nadat we ons hebben voorgesteld is het eerste wat standaard word gevraagd of er een begrafenisverzekering is en zo ja, wat is het bedrag dat gedekt wordt. Manon neemt nu het gesprek over en vertelt dat we niet weten of er zo'n verzekering is en waar die zou zijn. Alle kosten komen voor mijn rekening.
"Dat is genereus gebaar maar dan nog heb ik geen bewijs dat deze kosten voor u te dragen zijn".
Hier had Manon al op gerekend. Het is voor de medewerkster een logische vraag. Kosten moeten betaald worden. Je kunt wel zeggen, dat doe ik, maar dat zegt niet dat je het ook betalen kunt.
Ze geeft haar haar visitekaartje met de vraag haar bank te bellen. Dit is duidelijk iets waar ze nog nooit mee te maken heeft gehad. Op Manon's vraag of ze engels spreekt zegt ze voorzichtig: "Een beetje". Emmy stelt voor dat ze haar baas belt en die het nummer laat bellen. Met een zucht van verlichting belt ze haar op en legt de situatie uit. "Geen probleem, goed gedaan. Uiteraard moeten we financiële zekerheid hebben. Ik bel je zo terug."
Manon zet thee en koffie en gaat net weer zitten als de medewerkster het telefoontje krijg die ze op verzoek van haar baas, op speaker zet. "Mevrouw van der Wulp, excuses dat het zo moest gaan. Ik hoop dat u daar begrip voor heeft".
Uiteraard heeft Manon dat. Dan gaat het telefoontje door.
"Marieke, zo heet de medewerkster, indien mevrouw van der Wulp besluit om alle begrafenissen in de hele gemeente te betalen voor de periode van zeg maar, een jaar. Dan nog heeft mevrouw geen enkel probleem om dit te betalen. Sterker nog, van wat ik zojuist heb

gehoord, zou ze dit niet eens missen. Wat mevrouw of de dame ernaast ook willen, ze krijgt het! Zonder problemen, al wil ze een compleet operakoor erbij hebben en overvliegende straaljagers, dan nog geen enkel probleem. Dan wens ik u allen veel sterkte met het verlies van de moeder van Emmy en zal Marieke alle wensen tot in detail noteren".

Manon en Emmy glimlachen, het is iedere keer weer leuk om te horen hoe iemand haar rijkdom uitlegt. Marieke glimlacht en zegt dat ze nu gaat beginnen met alle details van de uitvaart te noteren.

Het is meer dan je zou verwachten. Welke bloemen in welke kleur. Een kist of een mand en in welke stijl. De rouwkaart, en nog veel meer. Na de uitvaart, wilt u iets van een samenkomst van de bezoekers en zo ja, waar? In het uitvaartcentrum of in een zelf gekozen gelegenheid? En nog meer vragen. Voor alles geregeld is zijn ze meer dan drie uur verder. Dan nog heeft Emmy meer dan vierentwintig uur de tijd om achteraf wijzigingen aan te brengen.

Sanne is al een uurtje thuis als Marieke afscheid neemt. We kijken elkaar aan en Manon geeft een zucht.

"Ik heb met minder moeite een complete fabriekshal in Zuid Amerika laten neerzetten".

Emmy kijkt haar met iets van berusting aan.

"Sorry Manon, dit wist ik ook niet."

"Ja schat, jij hebt hier toch ook niet om gevraagd dat je bij thuiskomst je moeder dood vindt. Maar als ze straks van boven stiekem meekijkt zal ze er meer dan tevreden mee zijn".

Die gedachte maakt alles goed, want Willeke heeft het verdiend.

Hoofdstuk Twee

De begrafenis is een mooi en waardig afscheid met heel veel wit, gele bloemen en witte linten. Ook de kist is van een lichte houtsoort waarvan Emmy weet dat Willeke daarvan hield. Alle bezoekers dragen kleren met lichte tinten. Zwart is niet gewenst. Emmy houdt niet van een zwaar afscheid, maar herdenkt het leven van haar moeder op een positieve manier. Door haar ongeluk kwamen ze bij de kring van Sanne en Manon en allen die er bij horen. Vanaf dat moment ging voor hen beiden de zon schijnen. De hulp van iedereen, reizen naar de andere kant van de wereld, tropische stranden en jungle, dieren die je hier alleen in de dierentuin ziet en veelkleurige vissen om je heen zodra je de warme zee inloopt. Luxe hotels, andere keukens die ook heerlijk blijken te zijn. Zo verwoordt Emmy haar moeder in het uitgebreide welkomstwoord. Positief en dankbaar voor al het moois wat ze heeft ervaren.

“Ik weet zeker dat mijn moeder naar ons kijkt met een grote lach en een dank je wel aan ons allen.”

Deze woorden raken verschillende onder ons. Wat aangeeft hoe Emmy sinds haar ongeluk is gegroeid. Alles heeft met Els te maken die er voor haar was en nog altijd voor haar is, naast haar ouders en schoonouders. Er mag bij een begrafenis niet geklapt worden, maar haar woorden zijn dit zeker waard. Els gloeit van trots. Zeker als Bianca tegen haar fluistert dat ze bijna alles aan haar te danken heeft.

Els volgt Emmy op en geeft een warme samenvatting hoe Emmy en Willeke in ons midden zijn gekomen. Woorden waardoor Emmy haar vol liefde aankijkt. Haar liefde voor Els zal nooit verdwijnen.

Emmy wilde graag iets van een receptie met lunch of diner. Afhankelijk van het tijdstip. Gelukkig kan ze kiezen, ze kiest voor een receptie van zes tot acht uur in de avond. Samen met Manon wordt er een sfeervol restaurant uitgezocht. Ook al is het restaurant die dag officieel gesloten, voor een receptie en diner voor meer dan veertig man gaan ze graag open. Emmy laat Manon het eten en drinken samenstellen. Die heeft daar een veel betere kijk op en doet het samen met Els. Het moet warm en toegankelijk zijn, met op iedere tafel een vrolijke foto van Willeke. Een positieve afsluiting van een mooie dag met droevig randje.

Als iedereen afscheid heeft genomen met meer dan lovende woorden over de begrafenis met een sfeervolle receptie en diner als afscheid, praat Manon nog even met Emmy na.

“Wat gaat er met het huis gebeuren? Is het koop of huur?” Eigenlijk weet ze al wat het antwoord zal zijn.

“Het is een huurhuis en ik zal er binnenkort wel uitmoeten.”

“Vind je dat een probleem? Ben je aan het huis verknocht?”

“Nee, helemaal niet. Het is oud, heeft achterstallig onderhoud en kost een vermogen aan energie. Het heeft nog een gaskachel en buiten wat schilderwerk is er zo goed als nooit wat aan gedaan, ondanks alle beloftes van de huisbaas. Afbreken van deze huizen is de beste oplossing.”

Manon weet genoeg. Een nieuwe taak en uitdaging voor John de makelaar.

“Schat, als jij in het huis alles verzamelt wat je wilt meenemen, dan zorg ik wel voor een andere plek.”

“Echt? Je hebt alles vandaag al betaald! Dat is toch meer dan genoeg”.

Manon geeft Emmy een zoen, half op haar mond en half op haar wang. Ze weet dat ze niet op vrouwen valt maar met Els zoenen is geen probleem. En dat moet kunnen. Emmy zelf bepaald hoe en waar ze staat in de liefde voor Els. Ze waardeert een zoen van Manon en Els omdat ze weet dat die uit liefde wordt gegeven.
“Je weet wat we hebben afgesproken bij het kopen van de auto. Dat geldt ook voor andere woonruimte. Jij zoekt uit en alles wat erin moet komen, ik betaal. Net als bij de woning van Amy in Kuala Lumpur”.
“Maar, daar heb je een liefdesrelatie mee. Niet met mij.”
“Absoluut wel, jij zit in ons hart. We hebben geen sex met je, maar wie weet in de toekomst”?
Dit zegt Manon met een knipoog en een lach zodat Emmy weet dat het als een grap bedoeld is.
“Discussie gesloten”? Emmy knikt met een glimlach.
“En nu naar huis lekker ding. Amy is op reis dus jij past er prima tussen”.
Zo verlaten ze beiden het restaurant na de bediening een goede fooi te hebben gegeven en te bedanken.

De volgende dag belt ze na het ontbijt met John de makelaar om het over Emmy te hebben en wat voor haar een geschikte woonruimte zou zijn. Hij had al gehoord dat haar moeder is overleden en houdt er rekening mee, dat als het iemand nabij Manon betreft, hij wel eens gebeld kan worden. Zoals nu gebeurd. Dit zijn voor hem fijne klussen.
“Zijn er nog grenzen?” Vraagt hij tegen beter weten in.
“Natuurlijk niet, wel een wens. Ze moet er heel, heel, blij mee zijn en geschikt voor de onbekende toekomst. Laat ik zo zeggen, er moet

ruimte zijn voor twee kinderen. Of die er ooit komen? Geen idee. Ze is nog jong en kan zich settelen zonder zich af te vragen: “Wat als ik dit doe of wat als er dat gebeurd? Toekomstbestendig is het woord wat ik zocht.”

Ik geef je haar mobiel nummer en zodra je iets hebt, hier of in de omgeving, ze heeft tenslotte een auto, nou ja autootje, dan maak je met haar de afspraak. Ik zorg daarna wel voor de aankleding en al het bruin- en witgoed.”

“Ik ga aan de slag Manon. Jouw opdrachten zijn voor mij de kers op de taart. Geen gedoe met hypotheken en spaargeld en ik wil dat maar hij wil weer wat anders. Dit zijn de hoofdpijn vrije opdrachten en daar bedank ik je voor Manon.”

“Die opdrachten heb je ook helemaal zelf verdiend. Ik vroeg je wat en je had het in no-time geregeld. Daar hou ik van en jij dus ook. Vandaar dat ik je zonder erover na te denken de opdracht geef.”

Manon kan nog steeds niet echt wennen als iemand haar complimenteert. Ze besluit nog niets tegen Emmy te zeggen omdat ze geen idee heeft hoelang het duurt voor hij iets geschikts vindt. Misschien zijn ze de juiste woning nog aan het bouwen of is die net verkocht. De markt gaat snel. Als ze er te lang op moet wachten weet John vast wel een plek waar ze tijdelijk kan wonen.

Manon heeft de verbinding nog niet verbroken of John belt al met een totaal verrast Emmy, die hij uitnodigt op zijn kantoor. Als eerste moet hij weten wat haar smaak is, anders kun je niet gericht zoeken.

Emmy vraagt hem hoe hij dit weet. Met een lach zegt hij: “Wie denk je die mij net belde?”

Hij vertelt dat hij al jaren lang met haar samenwerkt en dat er een

groot onderling vertrouwen is.
“Nu nog met jou kennismaken en zien wat jouw smaak is en wat je van een huis verwacht? Met of zonder zwembad?”
Ze trapt er volledig in. “Een zwembad? Bent u helemaal dol geworden? Manon ziet mij al komen, dat ik een huis met zwembad heb gekocht!”
John schiet in de lach. “Dit is een punt dat van je lijst af mag. Wanneer kun je hier komen?”
Ze spreken af dat Emmy de volgende dag na de lunch langskomt om alle wensen goed door te spreken. Voor ze ophangt vraagt ze nog tot welk bedrag ze mogen gaan? John zegt de waarheid: “Zo’n bedrag is er niet!” Een verblufte Emmy achterlatend.

De volgende middag komt Emmy keurig op tijd bij John binnenlopen. Ze is het type dat goed bij Manon past. Intelligent maar zonder arrogantie, lief maar met een duidelijke mening over wat ze zou willen. Ze vertelt hem over haar ongeluk en Els die daar bij was en mee naar het ziekenhuis ging, waar later haar moeder ook kwam. Het begin van een innige vriendschap met de kring rond Manon.
“Heb je nog last van het ongeluk?” Dit is iets wat belangrijk kan zijn bij de keuze. Wel of geen trappen, het soort verwarming en de isolatie. Emmy merkt op dat ze gevoelig is voor kou en tocht. John maakt een aantekening dat er eventueel een huissauna moet worden geplaatst. Die nemen weinig ruimte in en zijn heel gewild bij mensen met reuma of andere klachten. Al dan niet door ziekte of een ongeluk.
Echt directe wensen over haar woning heeft ze niet, het is meer afhankelijk van de soort woning en de plaats. Is het een flat op een verdieping of een huis op de begane grond. Als John vraagt wat haar

eerste keuze is, heeft ze daar geen mening over. In principe staat ze overal voor open. Dat kan makkelijk zijn als je zoekt, maar ook lastig omdat je geen vast startpunt hebt behalve dat het toekomstbestendig moet zijn.

John begint met een aantal projecten die in aanbouw zijn of waaraan binnenkort gebouwd gaat worden. Dat zijn flats, appartementen, vrijstaande huizen en twee onder een kap. De laatste zijn bijna allemaal verkocht met uitzondering van twee stuks die op een betere plek liggen met meer tuin en daarom een stuk duurder zijn. Op de lokale markt zijn er een paar wat oudere huizen die aardig wat opknapwerk nodig hebben. Deze vallen gelijk af. Ze heeft haar buik vol van huizen met gebreken en achterstallig onderhoud.

Haar aandacht gaat uit naar de twee onder een kap huizen en vraagt wat het verschil is tussen de twee nog niet verkochte huizen. Ten eerste de ligging, die ze niet echt interessant vindt en de inrichting waarvan John foto's op de computer heeft. Emmy bekijkt van beiden het interieur en maakt een duidelijke keus. Met "deze" is het huis voor Emmy verkocht. John heeft er voor gezorgd dat er geen prijzen zichtbaar zijn. Nu is een koop naar haar hart en niet naar de prijs.

Hij ziet al snel meer dan genoeg ruimte om een sauna te plaatsen. Al wordt dat aan een specialist gevraagd. De vraagprijs is 795.000 euro al geloofd hij niet dat Manon daar over zal vallen.

"Met een uur een splinternieuw huis uitgezocht, gefeliciteerd. Ik ga alles verder met Manon bespreken en het papierwerk in orde brengen. Ik stuur het wel naar Manon omdat we niet weten hoelang je nog in het huis woont.

"Voor zover je dat nog een huis kunt noemen. Een sloopproject is een

betere uitdrukking.” Verzucht Emmy.
“Als het goed is heb je binnen een week of twee de sleutel en kun je met inrichten beginnen.”
Nu beseft ze pas echt dat ze een fantastisch mooi huis heeft gekocht en dat ze het helemaal naar haar wens kan gaan inrichten. Dat daar ook een sauna in zit blijft nog een verrassing voor haar. Na een meer dan hartelijk afscheid loopt ze naar haar auto. In de auto schreeuwt ze heel hard “YES!” terwijl ze op het stuur trommelt. Ze belt naar Manon waar ze in de telefoon schreeuwt dat ze het mooiste huis krijgt dat ze zich kan indenken en dat John het met haar bespreekt.
Manon schudt haar hoofd en steekt een vinger in haar oor.
“Geweldig, dat het gelukt is. Ik ben nu doof aan mijn rechteroor.”
“Oh ja, sorry, ik ben ook zo blij! Ik mocht kiezen wat ik zou willen zonder dat de prijs erbij stond. Ik heb echt geen idee hoeveel ik je armer heb gemaakt. Wat ik al niet aan jullie te danken heb. Al de hulp, het reizen, de auto en de begrafenis van mijn moeder. Zonder jullie had ik met niks op straat gestaan.”
“Hoe denk je dat wij jouw grote liefde vonden op de eerste avond? Zonder huis en ouders en zonder toekomst. Je weet wat er daarna gekomen is en wat ze heeft bereikt. Zelfs met haar ouders is alles goedgekomen en is ze gelukkig getrouwd met Bianca en mama van twee kinderen. Nu is het mijn beurt om jou een goede start te geven. Het eerste, een huis voor jou alleen met alle ruimte voor de toekomst. Zodra ik de gegevens krijg gaan we eens kijken hoe je het ingericht wil hebben.”
“Oh Manon, wat geweldig. Ik hou van je! Tot snel. Dikke kus.”
Lachend en met een half doof rechteroor loopt ze terug naar de

keuken om een cappuccino in te schenken als haar mobiel weer gaat. Aan het nummer ziet ze dat het John is.
“Ik denk dat ik net een heel tevreden Emmy naar de auto heb zien lopen.”
Manon reageert lachend. “Dat kun je wel zeggen, ik ben nog doof aan m’n rechteroor. Maar vertel, wat is het geworden”?
Als eerste noemt hij het zwembad en haar reactie, daar moet Manon om lachen.
Dan neemt hij het huis uitgebreid met haar door en noemt ook de huissauna die er makkelijk inpast en weleens heel goed voor haar spieren kan zijn.”
Daar is Manon het roerend mee eens.
“Ik was eerder bang dat ze voor een klein huisje zou gaan om de kosten te drukken, maar die angst was gelukkig ongegrond, al had ik niet verwacht dat ze voor een twee onder een kap zou gaan.”
“Is dit een probleem? Ben ik te ver gegaan?” Nu twijfelt John.
“Absoluut niet, Het is fijn dat ze naar een huis heeft gekeken zonder met de prijs bezig te zijn en met haar hart heeft beslist. Zodra alles rond is dan gaan we ons met de inrichting bezig houden. Bedankt voor de service John, top gedaan. De rekening stuur je maar op.”
“De rekening? Voor een uurtje genieten? Al was het een dag dan nog stuur ik je geen rekening. Zo zonder een enkel probleem in een uur een huis verkopen, daar droomt toch iedere makelaar van.”
Vrolijk nemen ze afscheid van elkaar, beiden gelukkig met hoe het verlopen is. Nog na grinnikend loopt Manon naar school om de kinderen op te halen.
Als Sanne de kamer binnen komt en Manon een kus geeft, zegt Manon

dat ze even moet gaan zitten en vertelt haar vervolgens dat Emmy binnen een uur een huis heeft gekocht. Splinternieuw en net gebouwd, een twee onder een kap woning.

“Een twee onder een kap? En dat voor de altijd bescheiden, oh nee dat is veel te duur, Emmy. Hoe kreeg je dat voor elkaar?”

“Eigenlijk heel simpel. De huizen die op het moment in de verkoop staan, zijn allemaal niet echt nieuw en Emmy loopt heel hard weg van een huis waar nog alles aan gedaan moet worden. Die ervaring heeft al veel te lang geduurd. Bij de nieuwe nog te bouwen, bijna klaar en net klaar heeft John de prijs weggelaten. Emmy koos puur met haar hart en het werd dit huis. De papieren en een afbeelding krijg ik binnenkort wel, Ik had maar een eis, het moest toekomstbestendig zijn en dat is het zeker. John heeft nog een goed idee. Omdat Emmy snel last heeft van kou en last van haar spieren laat hij een huissauna erin zetten. Het is niet te groot en gaat met de bouwer in gesprek wat de beste plek in huis is om er een neer te zetten.”

“Heeft die meid ook eens even mazzel. Eerst haar grote liefde Els en samen met ons en haar moeder mooie reizen maken. Ergens kan ik het me goed voorstellen dat je zoveel van iemand kan houden en geen behoefte hebt om daar sex mee te hebben. Het verhaal van Sanne die van Manon ging houden! Zoenen doen Emmy en Els wel echt. Gelukkig heeft Bianca daar geen moeite mee. Ze vindt het eerder mooi om te zien. Om eerlijk te zijn heeft Bianca er ook geen moeite mee om met iemand anders te zoenen en meer. Al zal ze dat meer, niet snel meer doen. Ze is nu een serieuze thuismoeder met twee kinderen, een vrouw die piloot is en ze samen een dijk van een huwelijk hebben.”

Hoofdstuk Drie

Na een dag of tien heeft Manon alle papieren van de villa binnen en kan er gekeken worden naar de indeling van het huis. Wat wil je met die kamer, wat wil je met de huiskamer en nog veel meer. Dit is nieuw voor Emmy en het overdondert haar. Niet een beetje maar een heleboel beetjes. De volgende dag gaat ze samen met Manon om de overdracht te tekenen. Financieel is alles al geregeld met Manon's bank in Engeland. Manon maakt een paar foto's als Emmy haar handtekening zet. Een van de foto's wil ze laten afdrukken om in haar nieuwe huis op te hangen. Emmy was best wel zenuwachtig, hoewel er niets was om zenuwachtig over te zijn, de reden dat Manon met haar meeging. Na felicitaties door de notaris en John de makelaar lopen ze naar de auto. Emmy wat bleekjes en met koude handen. Zodra ze zitten breekt ze en er volgt een tranenregen. Ze huilt op de schouder van Manon en die neemt daar alle tijd voor.

Dan blijkt dat het komt omdat ze geen idee heeft hoe ze de inrichting van het huis moet aanpakken. Wat moet waar en welke apparatuur heb ik nodig en de kamer en de vloerbedekking. Hoe blij ze ook is met haar nieuwe huis, op dit moment wil ze het liefst een tentje opzetten en op een slaapzak gaan slapen.

Manon heeft hier alle grip voor. Ze droogt haar tranen en komt met een goed idee. We gaan naar de winkel in ons dorp voor je televisie en andere apparatuur, zoals wasmachine en droogapparaat. Je keuken is zo goed als klaar daar zijn de oven en magnetron al ingebouwd evenals de kookplaat en afwasmachine. Hooguit kun je nog wat aan de kleur of aan de plafondverlichting doen.

“Nog meer om te kiezen en te beslissen. Ik weet niet eens wat er nog meer allemaal moet gebeuren. Ik had beter in dat oude krot kunnen blijven wonen.”
Dit is weer typisch zo’n moment dat Manon moedergevoelens heeft, hoewel ze Emmy ook heel mooi en aantrekkelijk vindt. Een vreemde mix, maar die werkt wel.
“Luister schatje, droog die tranen. Je bent veel te lief en te mooi om je zorgen te maken over dat soort zaken. Ik neem contact op met een binnenhuis architect en dan gaan we kamer voor kamer zo inrichten als je het wil en mooi vindt. Oké?”
“Maar dat kost nog meer geld en het huis is al zo duur.”
“Weet je nog wat ik zei over de verdeling? Jij kiest en ik betaal! Ik wil niets over de kosten horen. Zolang ik niets zeg is het in orde en wat je huis betreft geldt dat ook. Dan gaan we nu naar de electronica winkel om de televisie en zo aan te schaffen. Denk eraan, je kiest wat je mooi vindt en je let niet op de prijs. Ik hou je scherp in de gaten dat je je eraan houdt.”
“Dank je wel schat, wat moet ik ook zonder jou doen? Je bent er altijd voor me. Hoe dan ook en ik weet niet hoe ik wat voor je terug kan doen.”
“Ik weet wel wat. Je geeft me hier in de auto een zoen, een echte zoen. Je weet wat ik bedoel en misschien later nog wel een. Ik ben niet zo snel tevreden.”
Met tranen in haar ogen slaat ze haar armen om Manon en zoent haar. Een hele echte die best lang duurt. Als Manon daarna haar dichtbij aankijkt voelt ze weer hoe mooi, lief en bescheiden is.
“Was dit wat je wilde? Is dit voor nu genoeg?”

Ze kijkt Manon vragend aan.
“Een zoen van jou is nooit genoeg, daar wil ik nog veel meer van, maar voor nu is het waar ik om vroeg. Droog je tranen dan gaan we naar de winkel, je weer blij maken.”
In de winkel worden we zoals altijd hartelijk begroet door Arjan de manager. Manon vertelt over Emmy’s nieuwe huis.
“Dat is niet verkeerd, over mooi wonen gesproken. Wat goed dat je op jouw leeftijd van? Je bent 23 dacht ik, je je dit kunt veroorloven. Daar mag je trots op zijn.”
“Ik kan me niets veroorloven. Manon heeft het voor me gekocht.”
Nu weet Arjan door eerder contact dat Manon niet op een paar ton hoeft te kijken en feliciteert beiden met de aanschaf.
“Emmy, wat heb je uit je oude huis meegenomen en wat heb je in je nieuwe huis nodig. Ik neem aan dat jullie hier voor komen?”
“Dat heb je goed. Ik heb een simpel antwoord op je vragen. Meegenomen? Niets! Nodig? Alles!”
“Dan gaan we beginnen. Als ik iets vergeet dan zeg je het gelijk. Wil je het ook laten installeren of heb je daar iemand voor?”
“Het plaatsen laten we aan jullie over, voor de aansluitingen en wat er verder nodig is vraag ik Martijn, die ken je ook en is het jeugdvriendje van mijn vrouw.” Manon zegt dit met een duidelijke glimlach.
Emmy is ondertussen al naar de televisies geslenterd en behoorlijk onder de indruk van de grootte van sommige toestellen.
Manon vraagt of ze ook naar de wasmachine een droger wil kijken maar dat vindt ze niet zo belangrijk. Die staan ergens in de hoek en moeten vooral goed functioneren.
“Kies jij die maar uit Manon. Jij weet beter dan ik wat ik nodig heb.”

Manon kijkt Arjan met een lach aan. “Leuk, ik mag weer iets aanschaffen wat ik nog nooit heb hoeven te doen. De laatste keer dat ik het nieuw nodig had is een jaar of vijf geleden en dat heeft Sanne toen voor haar rekening genomen. Je kent mijn regel, de prijs is onbelangrijk, de kwaliteit, het gemak en de duurzaamheid wel.”
Ze kijkt nog even naar Emmy, die is nog onder de indruk van de televisies en kijkt en vergelijkt en loopt van de een naar de ander.
Ze lopen naar het deel van de winkel met het witgoed. Ook daar is keuze in overvloed.
“Ik neem aan dat Emmy voorlopig nog alleen woont?” Waarop Manon knikt. “Daar hebben we niets voor. Dat is voor studentenkamers die het vaak een hele studie niet halen. Met de kwaliteit die jij zoekt is het net als met auto’s, met Duits en Zuid-Koreaans zit je goed. De een heeft dit handigheidje, de ander weer wat anders. We zullen gelijk naar de top van de merken kijken. Dat zijn drie wasmachines van drie verschillende merken, twee Duitse een een Zuid-Koreaan. Wat kwaliteit betreft zit je met deze goed en met jarenlange garantie. Ze zijn ook het zuinigst met stroom en water.”
“Dus eigenlijk moet ik kiezen wat ik de mooiste vind. Zijn er ook drogers in deze lijn, zodat het een geheel is. Dat staat vaak het mooiste.”
“Eentje heeft het die zien er hetzelfde uit. Hij wijst degene aan die Manon ook al in haar hoofd heeft.”
“Top, verkocht, beiden. Mogen ze voorlopig nog even hier blijven? We moeten wat de inrichting betreft nog bij nul beginnen.”
“Uhh Arjan, jullie zijn geen Apple dealer zei ik.”
“Die eisen zijn voor ons te hoog, daar beginnen we niet aan.”

“Kun je het wel leveren?”
“Dat moet geen probleem zijn.”
“Fijn, schrijf op. De nieuwste Mac mini met een Satechi er onder een mooi een stevig toetsenbord wat niet te plat is. Een stevige muis die lekker in een meisjeshand ligt. Laat je schoondochter die maar uitzoeken, die is ongeveer dezelfde leeftijd, een iets gebogen scherm van 30 tot 34 inch ongeveer. Kies maar die het beste uit de test komen. En een zwart-wit laserprinter van dat merk. Ze wijst er een aan. Ze zal niet veel printen dus ze hoeft er geen een die 500 prints in een half uur aankan. Ook voor deze geldt kwaliteit en duurzaamheid en degelijk. Deze Mac en alles wat er bij hoort kun je in de doos laten staan tot het huis zover klaar is. We zijn wat vroeg, dat weet ik, maar als het dan ook klaar is, heb je alles wat we willen ook staan.
“Kan ik verder nog iets voor u doen mevrouw van der Wulp?”
“Ja, me gewoon Manon noemen.”
Arjan lacht en reageert met: “We krijgen u niet elke dag in de winkel.”
“Maar goed Arjan, daarom koop ik ook bij jou. Ik stuur geen mensen om het voor me te doen. Ik voel me nergens te goed voor.”
“Dat had ik al door Manon en dat siert je. Ik ben blij met jouw klandizie. Je bent geen twijfelaar of moeilijk doen over tien euro.”
“Dan gaan we nu kijken of Emmy al wat gevonden heeft.”
Dan vraagt Arjan wat ze van haar is?
“Met Sanne heb ik een dochter Antoinette, en voor Emmy ben ik soms haar moeder, soms Sinterklaas en soms een vriendin. Net hoe het uitkomt.”
“Ik ken Sanne en haar ouders al jaren. Hoelang zijn jullie samen?”
“We zijn al meer dan twintig jaar samen en getrouwd.”

Emmy zit op het bankje tegenover de tv's en kijkt in en in tevreden.
"En Emmy, heb je wat kunnen vinden?"
Met een blij gezicht wijst ze een van de mooiste tv's aan met een diameter van 65 inch.
Ik kijk Arjan aan. "Een goede keus?"
"De beste Manon, zonder twijfel."
"Doe er dan ook een heel goed sound systeem bij, zodat als ze een film of muziek kijkt, ze het van alle kanten hoort. Ik weet dat er verschillende systemen zijn, kies de beste en meest uitgebreide."
"Moet ik hierover nog contact met je opnemen?"
Manon schudt haar hoofd, niet nodig.
"Als ik de rekening een dag of twee, drie voor levering krijg dan maak ik het gelijk over."
"Die stuur ik je na aflevering."
"Prima Arjan, het is fijn om zaken met je te doen."
"Wij zorgen ervoor dat alles in orde komt. Dat garandeer ik. Bij vragen of iets anders gelijk bellen, dan zorg ik voor de oplossing."
"Bedankt Arjan, voor je service."
Met een heel tevreden Emmy lopen we naar de auto. Naar de wasmachine en droger heeft ze niet omgekeken. Ze vertrouwt me volledig daarin. "Wat denk je van een hapje en een drankje?"
Zo te zien zijn ze er beiden wel aan toe. Met een koffie en een stuk taart, pakt Manon haar telefoon en belt een zakenpartner op. Na de gebruikelijke uitwisseling van beleefdheden zegt ze waar ze naar op zoek is. Een interieur specialist voor het inrichten van een twee onder een kap bij een meisje van 23. Ruim en warm, niets extravagant of kunstzinnig maar een leefbare ruimte. Alles moet nog worden

aangeschaft en in overleg met mij en de bewoonster. Het liefst zo snel mogelijk. Ze wordt teruggebeld.
“Geregeld. Het begin is er.” Emmy kijkt haar aan met een mond vol taart en slagroom.
Ze is weer helemaal gelukkig, Zo sexy ze kan zijn, zo kinderlijk op een ander moment. Manon geniet ervan dat ze nog jong genoeg is om te kunnen switchen. Ze pakt haar hand, kijkt in haar te mooie ogen en zegt: “Ik hou van je.” Emmy reageert met een mond vol met gebak: “Ik ook van jou.” Waardoor ze in de lach schieten.

Twee dagen later komt de interieur specialist na de lunch bij Manon langs. Het is een vrouw van achter in de dertig, die zich zakelijk kleedt. Emmy is er ook al, voor haar kan het niet snel genoeg gaan.
Het eerste wat ze leert is, kwaliteit kost tijd. Als eerste komt de woonkamer aan de beurt, pas daarna andere kamers en delen van het huis. De dame is vakkundig en dat maakt indruk op Manon. Ze besluit gelijk dat zij ook haar huis mag gaan herinrichten.
Bij de woonkamer begint ze met de kleuren. Dat is heel belangrijk. Je kunt het mooiste van het mooiste nemen maar als de kleuren je niet aanstaan, ben je niet blij met de uitkomst. Daarna de vloerbedekking. Parket of kunststof of een alternatief en van hout of houtstructuur?
En wat voor soort hout en kleur. Wat past er bij elkaar. Wil je een bank met stoelen of een hoekbank? Heb je enig idee, leer of kunststof of andere materialen? In welke stijl? Klassiek of modern? Of toch liever wat meer zakelijk of juist warm en huiselijk? En dan de verlichting, helder of warm? Zelfs Manon wordt hierdoor overdonderd. Pfff over keuzes maken gesproken. Gelukkig weet deze dame hoe je moet

beginnen. Na een keuze laat ze alleen maar keuzes zien die erbij passen, qua kleur, model en sfeer Met iedere keuze wordt de vervolgkeuze een stukje makkelijker en de andere kamers kunnen als vervolgkamer een stuk makkelijker worden ingericht, tenzij je die heel anders wil qua alles. Nou Emmy niet, die is al blij dat ze met Manon overal doorheen zijn gekomen en besluit een kamer leeg te laten omdat ze geen enkel idee heeft waar die voor zou moeten dienen. Dat komt vanzelf wel, zegt Manon. Nu alles zo'n beetje is uitgezocht komt de vraag waar vinden we alles wat we hebben uitgekozen. Laat de dame daar nu ook de oplossing voor hebben. Het is helaas geen echt betaalbare zaak, maar de kwaliteit die ze leveren is top. "Geen probleem," zegt Manon. "Regel het maar." Zo hoeven wij niet op speurtocht te gaan. Voor de vloerbedekking en zo heeft zij ook de juiste vakmensen. Manon durft met een gerust hart het aan haar over te laten. Als extraatje weet zij een beddenzaak die kwaliteit levert die je nergens anders zult vinden. Daar is geen woord van gelogen. Emmy's bed wordt beroemd en berucht bij een ieder die het heeft mogen proberen. Degenen die het kunnen betalen weten niet hoe snel ze er een moeten bestellen. Het is puur maatwerk, handgemaakt en volledig op de gebruiker(s) afgesteld. Simpel gezegd, beter is er niet te vinden. Het duurt even maar dan is het huis klaar en kan Emmy haar kasten gaan inrichten. Dat is het enige dat ze zelf moet doen. Al het andere is gebracht en geïnstalleerd en als ze het ziet is ze stil. Wel wil ze nog het een en ander een beetje verplaatsen. Toen het bed kwam vroegen techneuten die het kwamen opbouwen en plaatsen heel specifiek waar en hoe het moest staan, het is zo zwaar dat je het normaal gesproken niet kan verschuiven. De zijkanten lopen door tot

op de grond zodat er zich geen vuil onder het bed kan verzamelen, om de doodeenvoudige reden dat je er anders nooit bij kan. Emmy vroeg puur uit interesse hoeveel dit bed kost. Als antwoord kreeg ze dat ze dat beter aan haar moeder kon vragen.
“Mijn moeder is overleden, dit is mijn huis.” Oeps, ze dachten dat Manon haar moeder was. “Soms wel, maar ook een raadgever en vriendin. Maar familiair zijn we niets van elkaar.”
Dus niet de aardige geïnteresseerde dochter maar de huiseigenaar. Ze kreeg de informatie waar ze om vroeg. Ze lachte vriendelijk maar schrok zich een ongeluk. Het inrichten van haar huis door de interieur specialiste kostte bij elkaar bijna twee ton. Manon bleef gewoon lachen. Waar zou ze zich over een miljoen voor een huis en inrichting druk maken? Dat verdient ze binnen twee weken weer terug. Ik moest blij zijn, dat is het enige dat telt. Ze ligt op de bank, de muziek staat aan en ze denkt aan zes jaar geleden toen ze het bestelbaantje op een scooter kreeg. Dat ze binnen een week in het ziekenhuis zou liggen was niet iets waar ze ooit een had gedacht. Maar dat doet toch niemand van zeventien? Tot die hele mooie vrouw naast haar kwam staan bij het verkeerslicht. Het was de eerste keer in haar leven dat ze iemand zag waarbij ze op slag verliefd werd. Het blokkeerde alles. Ze was nog nooit verliefd geweest. Weg, ik moet weg dacht ze en gaf gas.

Hoofdstuk Vier

Na het landen belt ze met Bianca om te melden dat ze voor ze thuis komt, eerst even bij Emmy langs gaat om haar halve villa te bewonderen zoals ze het noemt. Bij het parkeren valt het haar op dat Emmy inderdaad heel mooi woont.

“Dat heeft die meid goed uitgezocht” zegt ze in zichzelf. Zeker omdat ze van nature een bescheiden type is. Van Manon hoorde ze dat ze mocht uitzoeken zonder dat de prijzen erbij vermeldt stonden en ze puur en alleen afging op wat ze mooi vond. Dit was om te voorkomen dat ze een veredeld tuinhuisje zou kiezen, alleen maar omdat het goedkoper zou zijn.

Als ze aanbelt valt haar haar op dat zelfs de bel mooi klinkt met een hol geluid wat ruimte aangeeft. Emmy doet open en is verrast.

“Els liefje! Kom snel binnen het is nogal koud en guur buiten.”

Els stapt de hal in die typisch naar een nieuw huis ruikt.

Bouwmaterialen en verf geven nog een tijdje een bepaalde geur af.

Dan valt het haar op dat Emmy een dikke witte duster draagt.

“Stoor ik je?”

Ze draait zich om en met de liefde die uit haar hele gezicht straalt zegt ze dat ze net van haar bad wilde gaan genieten.

“Zal ik een andere keer terugkomen?”

“Ik heb een veel beter idee. Het is een groot tweepersoonsbad. Ideaal om bij te komen na een lange vlucht. Kleed je uit en neem plaats. Het water is heerlijk warm.”

Als Els de badkamer binnenkomt is ze verrast door de grootte, de luxe en speciaal de mooie romantische verlichting.

“Als ik dit zie dan wil ik het liefst morgen nog verhuizen. Ook al zijn we best tevreden met ons huisje. Maar dit is met recht een villa.”
Terwijl Els zich uitkleedt kijkt Emmy naar haar lichaam. Ook al hebben ze heel veel samen meegemaakt, elkaar helemaal bloot hebben ze nog niet gezien. Even later zitten ze naast elkaar in het warme water met een beetje schuim en een heerlijke badolie erin.
“Je hebt volkomen gelijk dit is fantastisch na een lange vlucht en als het koud is of grieperig bent of… ja, vul maar in. Het is dat we er de ruimte niet voor hebben maar anders ging ik vandaag nog bellen met een aannemer.
“Maar dan heb je mijn sauna nog niet gezien.”
Els kijkt verrast. “Je gaat me toch niet vertellen dat je ook een sauna hier in huis hebt?”
“Ja, het stond niet op de tekening, maar John heeft die laten plaatsen omdat ik slecht tegen kou en tocht kan.”
“En de tennisbaan in de achtertuin?”
“Nee, die heb ik geschrapt. Puur en alleen omdat ik niet tennis.”
Ze kijken elkaar lachend aan.
Emmy laat zich opzij zakken tegen Els aan en glijdt met haar hand over haar lichaam. Terwijl Els haar ogen dichtdoet voelt ze iets in haar opkomen waarvan ze weet dat Emmy dat niet wil. Ze zegt altijd dat een zoen voor haar genoeg is. Maar nu gaat ze verder. Haar hand glijdt zachtjes over de borsten van Els en speelt met de top van haar vinger zachtjes met een tepel die daardoor hard wordt. Els weet niet hoe ze hiermee moet omgaan. De verdeling tussen hun die altijd heel duidelijk is begint nu plotseling te vervagen. Dan staat Els op. “Kom laten we ons afspoelen voor ik in slaap val en Bianca niet weet waar ik blijf.”

Dit leugentje om best wil is het enige wat ze kan bedenken voordat het totaal de verkeerde kant opgaat en er dingen gebeuren die niet meer te herstellen zijn.
Terwijl Emmy nog zit, staat Els met haar rug half richting naar haar toe. Emmy pakt haar heupen beet en draait haar zo om dat haar buik nu vlak voor het gezicht van Emmy is, die haar zachtjes begint te zoenen onder haar navel een een klein stukje boven dat, waar buiten Bianca niemand komt. Els weet dat als ze hier niet direct iets aan doet, dit fout gaat en er iets gebeurd waar ze later spijt van krijgen.
“Niet doen Em, dit leidt tot dingen waarvan ik weet dat je het niet wil.”
“Misschien denk ik er nu wel anders over.” Zegt ze met een glimlach.
Dan plots heel enthousiast. “Kom je hebt mijn bed nog niet geprobeerd. Ik heb de verwarming erin al aangezet. Kom op, ga je afdrogen.”
De seksuele sfeer die er net was is in een keer helemaal weg, tot opluchting van Els die heel dicht bij haar eigen grens kwam.
Pffff denkt ze, net op tijd. Snel drogen ze zich af maar als Els haar ondergoed wil pakken zegt Emmy dat ze het moeten liggen. Dat komt straks wel.
En het bed ligt heerlijk. Door de verwarming is het al voorverwarmt en het matras en dekbed is van uitzonderlijke kwaliteit. Dit is iets wat we wel kunnen aanschaffen, denkt Els gelijk. Plotseling schuift Emmy tegen haar aan en rolt boven op haar. Met de neuzen bijna tegen elkaar aan zegt Els; “Em, moet dit? Je maakt het moeilijk. Ook voor mij. Ik heb ook gevoel!” Haar handen rusten op de billen van Emmy terwijl haar slanke lichaam licht op haar lichaam rust.
Dan zoent Emmy haar, lang, rustig en heel romantisch.

“Ik hou al zo lang, zo veel van je. Nu wil ik ook fysiek van je houden. Ik kan er niet langer op wachten. Jij bent mijn grote liefde. De vrouw van mijn leven. De beste, mooiste en liefste die ik ooit zal tegenkomen. Dit is voor mij de eerste keer in het echt. Maak me gelukkig schat, doe wat je wil. Geef me al je liefde”.

De grens die Els heeft ten opzichte van Emmy is niet verbroken maar totaal versplintert. Alle gedachten van het kan niet, het mag niet, ik ben getrouwd, meer dan tien jaar ouder, moeder van twee kinderen, vervagen op dit moment, in dit bed met Emmy boven op haar. De lust neemt het over als het verstand het laat afweten.

“Weet je het zeker?” Vraagt Els nog een keer.

Alleen al door de blik in haar ogen weet Els dat het een totaal overbodige vraag is.

Er volgt seks, niet hard of dominerend maar zacht, vol liefde. Voor beiden is het de eerste keer met elkaar en voor Emmy is alles de eerste keer. Een eerste keer waarin liefde, houden van, over alles regeert. Daarna liggen ze met de ogen dicht tegen elkaar aan, zo dicht mogelijk. Emmy heeft met haar hand een borst van Els vast die zelf Emmy haar gezicht zachtjes zoent.

Maar na de lust komen de vragen. Wat nu?

“Vertel je dit aan Bianca?” Vraagt Emmy zachtjes.

“Ja, ik zal wel moeten. Dit heeft me meer dan duidelijk gemaakt dat ik ook van jou hou. Al wist ik het eigenlijk wel, maar negeerde het omdat jij toch niet verder wilde gaan dan een zoen, en daar kon ik prima mee leven. Maar dat is nu verandert. En die tijd komt niet meer terug. Ik kan en wil niet meer zonder je. Wij zijn een variatie op Sanne en Manon. Maar ik ga Bianca niet in de steek laten.”